

Reconnectar amb el territori i els seus ritmes

Mariona Montjer
Periodista

Caminar sense rumb, divagar, ens allunya de la dinàmica consumista i de la immediatesa

La sola és gruixuda, però, així i tot, es nota el cruixir de les fulles seques, la terra humida que s'enfonsa amb algunes trepitjades, una roca o una arrel d'un arbre que sobresurt a mig camí. Una passa segueix a una altra. El gest no és només físic, però: a mesura que s'avança el cervell activa uns ritmes elèctrics concrets i el pas lent permet observar, meditar i resseguir el paisatge. Leslie Stephen, escriptor i alpinista, considerava que «per educar la mirada atenta a les peculiaritats del paisatge, no hi ha res com mesurar-lo amb les cames.» Encara queden uns quilòmetres per arribar al pròxim poble.

El gest de caminar és intrínsec a l'ésser humà, som una espècie dissenyada per recórrer llargues distàncies. I, així i tot, cada vegada més, deixem enrere aquesta forma de mobilitat ancestral. Els llocs on vivim són pensats per desplaçar-nos en cotxe i sovint ens

passem la major part del dia asseguts. Unes limitacions de l'espai físic que no són més que la manifestació d'un problema d'arrel cultural. L'estil de vida contemporani ens exigeix rapidesa i creixement exponencial i el sistema econòmic en què vivim no es preocupa pel benestar de la població, ni tampoc per la resta del planeta i les altres espècies. Vivim de pressa, amb alts nivells d'estrès i sense espais per a la reflexió. En aquest context, la lentitud,

Caminar és una invitació a viure amb el ritme natural del territori

el fet de moure's a poc a poc, passa a ser una eina de canvi, una alternativa. Caminar sense rumb, divagar, ens allunya de la dinàmica consumista i de la immediatesa. Caminar es converteix no només en una forma de mobilitat, sinó en una eina per canviar com ens relacionem amb l'entorn i les persones que l'habiten.

El camí avança per l'obaga, les fulles són molles i l'aire entra més fred en

respirar. Se sent un ocell movent les ales entre les branques d'un arbust. Caminar ens permet formar part dels paisatges, més enllà de ser-ne espectadors. Els torna tàctils i ens implica amb el territori.

Resseguir camins i corriols ens fa despertar la curiositat, entendre'ls, i com a conseqüència, cuidar-los. Aquest model de mobilitat es converteix llavors en una pràctica, no només introspectiva, sinó en una de valor cultural i d'ajuda en la conservació del patrimoni. Caminar no és només una alternativa per guanyar qualitat de vida enfront de l'estrès i la contaminació, sinó que funciona com una invitació a viure amb el ritme natural del territori.

Moure's a poc a poc és una alternativa desitjable també fora de la urbe, en zones rurals, com són les valls pirinenques. Caminar vol dir connectar-les. El món rural pot ser un lloc que doni resposta als reptes de futur, a través de maneres de fer i propostes en oposició a la velocitat i la societat de consum que domina les grans ciutats. Uns canvis que poden estar relacionats amb un model de turisme menys invasiu i depredador, que entengui els ritmes dels indrets i en promogui la conservació. Però també canvis que afectin directament als habitants del territori: en la seva mobilitat diària dins dels pobles i entre ells. Mirant endavant, camí endavant, s'hi veu la silueta del poble, la pedra i la pissarra: ja només queden unes passes.

© motiva.cat | IDAPA | Festivals de Senderisme dels Pirineus